

Надходження інвестиційних ресурсів у країну продовжують знижуватись. Перш за все це пов'язано із нестабільною економічною ситуацією, зростанням корупції, що негативно відображається на створенні іміджу інвестиційно привабливої країни.

Україна має вагому кількість недоліків, які значною мірою знижують її конкурентоспроможність, що вимагає від держави та інститутів управління задіяти наявні ресурси для покращення стану тих галузей економіки, у яких спостерігається відставання, вироблення ефективного механізму реалізації інноваційного потенціалу підприємств, регіонів та країни загалом [1, с. 74-86]. В подальшому для України є прийнятною стратегія, яка буде спрямована на розвиток конкурентних переваг.

Уряду України необхідно провести продуману державну промислову політику, створити відповідні умови для розгортання якісно нової інноваційної діяльності промислових підприємств, формування повноцінної національної інноваційної системи та інноваційної інфраструктури.

Аналізуючи досвід інноваційної діяльності підприємств, можна зробити висновок, що уряду України потрібно створювати належні умови для максимального використання усіх можливостей проведення досліджень і впровадження інновацій. Проведена ефективна інноваційна діяльність дає змогу підвищити конкурентоспроможність підприємств та країни. Варто брати до уваги позитивний досвід високорозвинутих країн, що стосується використання інструментів та механізмів розвитку інноваційної діяльності і адаптувати їх до економіко-соціальних умов України.

Список використаних джерел:

1. Конкурентоспроможність національної економіки: тенденції, перспективи, соціальні орієнтири: монографія / [Грищук А., Данилевич Н., Макара О., Урба С., Юринець З.]; – Луцьк: Вежа-Друк, 2012. – 296 с.
2. The Global Competitiveness Report 2013-2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reports.weforum.org/the-global-competitiveness-report-2013-2014/>

Майданик А. Ю.

студентка факультету економіки та управління
Східноєвропейський національний університет
ім. Лесі Українки, м. Луцьк

Науковий керівник: **Ковальська Л. Л.**
д.е.н., проф.

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Інноваційна діяльність підприємства, яка традиційно спрямована на пошук та реалізацію інновацій з метою розширення асортименту та підвищення якості продукції, вдосконалення технології та організації виробництва, є найефективнішим джерелом техніко-технологічного розвитку підприємства, обов'язковою умовою збереження його ринкових позицій та інструментом мобілізації його науково-технічного потенціалу в прагненні покращити свої ринкові позиції.

Однією з головних проблем низької конкурентоздатності вітчизняних підприємств на ринку є проблема ресурсного забезпечення не лише виробничої діяльності, а й інноваційного розвитку. При цьому ключовим фактором низької ефективності інноваційного розвитку українських підприємств є недостатній рівень сформованості методології збалансованого комплексного ресурсного забезпечення основної виробничої та інноваційної діяльності підприємства.

Проблематика ресурсного забезпечення інноваційної діяльності, як основного фактору успішної реалізації інновацій та сталого розвитку підприємства розглянута в роботах таких вчених як, Л. М. Ганущак, Д. Ф. Харківського, В. С. Пономаренко, О. П. Савіцька, С. І. Кравченко. В сучасних умовах жорсткого ринкового середовища, на наш погляд необхідно в подальшому розвивати теоретико-методологічні засади забезпечення інноваційної діяльності вітчизняних підприємств, що є актуальним як для окремих суб'єктів господарювання, так і розвитку економічної системи країни в цілому.

Реальну можливість здійснювати інноваційну діяльність має лише незначна кількість підприємств, оскільки вона потребує, з одного боку, серйозних фінансових вкладень в наукові розробки та дослідно-конструкторські роботи, а з іншої – достатньо високого початкового рівня розвитку техніки, технології та організації виробництва, а також кваліфікації, загальної культури та особливої психології працівників. Варто зазначити, що забезпечення інноваційної діяльності перебуває в кризовому стані як на підприємствах державної, так і приватної форми власності. Фінансування фундаментальних досліджень, сприяння процесам комерціалізації наукових досліджень та розробок, які є основою інноваційного розвитку, проводяться на критично низькому рівні [2].

В сучасних умовах здійснення повномасштабного переходу економіки на інноваційний тип розвитку може стикнутись з рядом перепон. Перш за все це відсутність повноцінної пропозиції інноваційних продуктів на ринку (як у формі наукових розробок, пристосованих до запровадження на підприємствах, так і конкурентоздатних високотехнологічних виробів), інноваційної інфраструктури, недостатнього обсягу фінансових ресурсів у переважній кількості підприємств [4].

Шляхом вирішення даної проблеми є реалізація на підприємствах програм інноваційного розвитку, які передбачають здійснення капітальних інвестицій з метою поступової зміни складу та структури основних виробничих фондів, технології, організації виробництва та інших умов необхідних для випуску конкурентоспроможної продукції відповідно до міжнародних стандартів.

Суттєвим гальмуючим фактором розвитку інвестиційної діяльності підприємств є певна несумісність реалізованих програм інноваційного розвитку підприємства з програмами розвитку основної виробничої діяльності. Розрив цих двох напрямів діяльності є неможливим, адже вони працюють на спільній матеріальній базі.

В теперішній ситуації обмеженості ресурсів виникає необхідність вибору оптимального набору виробничих ресурсів та самого процесу виробництва, спираючись на принципи комбінації, заміщення ресурсів з врахуванням ефекту масштабу та закону зниження продуктивності [3].

Реалізація державної політики України, стикається з проблемами накопиченого технічного відставання вітчизняного виробництва, включаючи:

- низьку частку нової продукції в загальному обсязі виробництва;
- зниження частки обробного виробництва в загальному розмірі ВВП;
- критичний рівень фізичної та моральної застарілості основних виробничих фондів;
- збереження орієнтації на застарілу технологічну базу при модернізації виробництва;
- втрата значної частини виробничої науки, яка мала ключовий вплив на адаптацію прикладних досліджень до можливостей виробництва;
- відсутність достатньої системи стимулювання інноваційної активності підприємств [1].

Дослідження проблем ресурсного забезпечення інноваційної діяльності на підприємствах показує, що вони мають як частковий, так і загальносистемний характер, та пов'язані з наступними обставинами:

- низький рівень популярності вітчизняних інновацій серед споживачів, в зв'язку з високим рівнем насиченості ринку імпортованою продукцією, частка якої на більшості

ринкових сегментах перевищує критичний рівень та сприймається українськими споживачами як належне;

– гостро постає кадрова проблема розвитку інноваційної діяльності підприємств, пов'язана з глобальним відтоком кадрового потенціалу та порушення процесу надходження нових знань та досвіду;

– недостатнє опанування інвестиційних механізмів інноваційної діяльності підприємства у зв'язку з високим ступенем ризиковості інновацій та великим обсягом необхідних інвестицій для створення нових зразків продукції;

– загальна несприятлива ринкова ситуація, сформована світовою економічною кризою, пов'язаною з нестабільністю ринкових перспектив, що призводить до низької мотивації досліджень, традиційно спрямованих на генерацію інновацій [5].

Інноваційні процеси вирішують проблему підвищення ресурсної віддачі, перетворення наукових, фундаментальних відкриттів в практичні рішення, обґрунтовують конкурентні переваги виготовленої продукції.

Варто враховувати, що реалізація інноваційного процесу можлива лише з розвитком системи факторів та умов, необхідних для його здійснення, тобто інноваційного потенціалу, який характеризує здатність підприємства до впровадження інновацій, на підґрунті освоєння яких проводиться оновлення та вдосконалення товарів, технології та техніки.

Ресурсне забезпечення діяльності організації є однією з найважливіших системних функцій. Дослідження його закономірностей є необхідним для раціонального, ефективного та своєчасного розподілу і перерозподілу, використання та поповнення ресурсів, які потрібні для здійснення соціально-економічної діяльності. Саме цей функціональний напрям діяльності підприємства є основою виконання всіх інших інституціональних функцій.

Отже, ресурсне забезпечення є однією з найважливіших сфер функціонування підприємства, реалізація якої визначає рівень розвитку підприємства та його ефективність. Механізм ресурсного забезпечення – це система інституціональних елементів, яка є необхідною для розподілу та перерозподілу ресурсів господарюючими суб'єктами та їхніми структурними підрозділами, а також трансформації ресурсів з однієї форм в іншу. Вчасне виявлення проблем ресурсного забезпечення інноваційної діяльності підприємства є запорукою її успішного здійснення.

Список використаних джерел:

1. Галушак Л. М. Система ефективного управління розвитком інноваційного потенціалу в умовах прогнозованих ризиків / Лариса Миколаївна Галушак. // Формування ринкових відносин в Україні. – 2011. – №9. – С. 66–68.

2. Кравченко О. В. Інвестиційне забезпечення інноваційної діяльності / Олена Володимирівна Кравченко. // ЛТД Мрія. – 2000. – №36. – С. 37–43.

3. Пономаренко С. І. Сучасний стан інноваційної активності в Україні / Сергій Іванович Пономаренко. // Вісник ЧДТУ. – 2014. – №7. – С. 81–87.

4. Савіцька О. П. Управління інноваційним процесом / Ольга Петрівна Савіцька. // Львівська політехніка. – 2014. – №11. – С. 53–54.

5. Харківський Д. Ф. Проблеми інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності підприємств / Дмитро Филипович Харківський. // Економіка промисловості. – 2010. – №9. – С. 26–29.

Манькут О.В.

Студент факультету економіки та управління

Східноєвропейський національний

університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк

Науковий керівник: **Шостак Л.В.**

К.е.н., доцент Східноєвропейський національний

університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк